

Su Samurunun Altın Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Su Samurunun Altın Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Nehrin berrak ve soğuk aktığı bir kıvrımında, Pip adında genç bir su samuru yaşırdı. Pip keşfetmeyi çok severdi ve küçük saz çantası hep yanında sallanırdı. Bir sabah, pürüzsüz taşların üzerinden dökülen pırlıl pırlıl bir dereyi izledi. Dere onu, su perdesinin arkasında bir şey saklayan, gürleyip köpüren bir şelaleye götürdü.

Pip böyle bir şelaleyi hiç görmemişti. Gürlüyor, sıçratıyor ve havada ince bir sis uçuşuyordu. Daha yakına yüzdü, bıyıkları seğirdi. Düşen suyun ardından karanlık bir şekil gördüğünü sandı. Bir mağara mıydı? Bir sır mıydı? Yuvarlak kara gözleri merakla kocaman açıldı. Derin bir nefes aldı ve şelalenin içinden daldı.

Suyun arkasında Pip sessiz bir mağara buldu. Ve mağaranın içinde kitaplar buldu! Raflara yığılmış kitaplar, ahşap sandıklarda kitaplar, yerde üst üste yığılmış kitaplar. Mağara gizli bir kütüphaneydi, soğuk ve nemliydi. Tavandan su damlıyordu ve bazı kitaplar ıslanmış, buruşmuştu. Pip'in kalbi hızla çarptı. Kim böyle hazineleri burada bırakırdı ki?

Pip sırlısıkılam bir kitabı aldı ve sayfalarını dikkatle çevirdi. Resimler solmuş, kelimeler dağılmıştı. 'Bu kitaplar mahvoluyor!' diye haykırdı. Birini patileriyle kurutmaya çalıştı ama kitap daha da buruştu. Yardıma ihtiyacı vardı. Sazların yanında yaşayan, bilgeliğı ve iyiliğıyle tanınan yaşlı kaplumbağıayı hatırladı.

Pip kaplumbağayı bulmaya koştı. Onu sıcak bir taşın üzerinde güneşlenirken buldu; yosunlu kabuğu parlıyordu. Küçük yuvarlak gözlükler ve yumuşak, hardal rengi bir atkı takmıştı. 'Kaplumbağa,' diye soludu Pip, 'şelalenin altında bir kütüphane buldum ama kitaplar ıslak!' Kaplumbağa yavaş, bilge bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Yolu göster, küçük su samuru,' dedi. 'Yapacak işimiz var.'

Mağaraya döndüklerinde kaplumbağa etrafa dikkatle baktı. 'Önce kitapları kuru bir yere taşımamız,' dedi. Pip kitapları güçlü patileriyle topladı ve damlayan suyun altından dışarı taşıdı. Kaplumbağa uzun boynunu kullanarak yüksek raflara uzandı. Birlikte kitapları, bir çatlaktan sızan güneş ışığıyla ısınan düz bir kayanın üzerine yığdılar.

Sonra kaplumbağa Pip'e sayfaları nasıl kurutacağını gösterdi. 'Onları güneşte açık bırak,' diye açıkladı, 've birbirine yapışmasınlar diye nazikçe çevir.' Pip dediğini yaptı ve sayfalar ılık esintide dalgalandı. Kaplumbağa, yırtık sayfaları onarmak için nehir çamuru ve sudan bir yapıştırıcı hazırladı. Pip parçaları dikkatle birbirine bastırdı, bıyıkları yoğunlaşmaktan seğirdi.

Bütün gün çalıştılar ve yavaş yavaş kitaplar iyileşmeye başladı. Bazılarının kapakları buruşmuştu; bazılarının sayfaları gevşemişti. Pip sert otlarla cilt dikmeyi öğrendi ve kaplumbağa ona bir kitabı pürüzsüz bir taşın altında nasıl düzleştireceğini gösterdi. 'Kitaplar arkadaş gibidir,' dedi kaplumbağa. 'Uzun süre dayanmaları için özen isterler.' Pip başını salladı ve onardığı her kitapla gurur duydu.

Güneş batarken son kitabı da bitirdiler. Kütüphane artık kuru ve düzenliydi. Pip sıra sıra kitaplara baktı ve gülümsedi. 'Onları kurtardık!' diye sevindi. Kaplumbağa gözlüklerini düzeltti. 'Evet,' dedi, 'ama bir kütüphane, paylaşılmadıkça gerçek bir kütüphane olmaz. Yarın onu herkese açacağız.' Pip'in gözleri bu fikirle parladı.

O gece Pip kitapların yanına kıvrılıp uyudu ve hikâyeler gördü. Sabah, kaplumbağayla birlikte bir parça kütükten bir tabela yaptılar. Üzerinde şöyle yazıyordu: 'Herkes hoş geldi. Ödünç alınacak kitaplar var.' Tabelayı nehrin kenarına, bütün hayvanların görebileceği bir yere koydular. Sonra biri gelir umuduyla beklediler.

İlk ziyaretçi, mavi bir yelek giymiş, bir patisinde kitaplardan bir yığın dengeleyen bir tavşandı. 'Bir kütüphane olduğunu duydum!' dedi. 'Bir kitap ödünç alabilir miyim?' Pip'in yüzü aydınlandı. 'Elbette!' Uzak diyarlarla ilgili bir hikâye seçmesine yardım etti. Tavşan, burnu heyecanla seğirerek mutlu mutlu zıplayıp gitti. Kaplumbağa Pip'e göz kırptı. 'Gördün mü?' dedi. 'En güzel yanı paylaşmak.'

Kısa süre sonra daha çok hayvan geldi. Kırmızı örgü bere giymiş küçük bir kirpi, minik bir bez çanta taşıyarak sürünerek içeri girdi. 'Daha önce hiç kitap ödünç almadım,' diye fısıldadı. Pip ona cesur bir fareyle ilgili resimli bir kitap gösterdi. Kirpinin boncuk gibi kara gözleri sevinçle kocaman açıldı. 'Ona çok iyi bakacağım,' diye söz verdi. Kütüphane dostça sohbetler ve hışırdayan sayfalarla doldu.

O günden sonra şelalenin altındaki kütüphane hiç boş kalmadı. Hayvanlar okumaya, ödünç almaya ve geri getirmeye geldi. Pip ve kaplumbağa kitapları kuru tuttu ve onardı. Su samuru, altın hazinenin kitapların kendisi değil, onları paylaşmanın sevinci olduğunu öğrendi. Ve her akşam Pip güzel bir kitapla kıvrılır, keşfinin arkadaşları bir araya getirdiğine sevinirdi.

Şelale hâlâ gürlüyordu ama artık sıcak ve misafirperver bir yeri koruyordu. Pip saz çantasını gururla taşıyor, hep paylaşacak bir kitap bulunduruyordu. Kaplumbağa, deniz kabuğu şeklindeki kitap ayracını yanından ayırmıyor, yardım etmeye hazır bekliyordu. Ve hayvanlar, ne zaman bir hikâye isteseler, şelalenin altında bir tane bulabileceklerini biliyorlardı.

Bir gn tavşan kitabını geri getirdi ve 'Teşekkürler, Pip! Bu hikâye beni güldürdü,' dedi. Kirpi de kendi kitabını, yaptığı küçük bir çizimle birlikte geri getirdi. Pip, paylaşılan her kitabın yeni bir dostluk yarattığını fark etti. Kütüphane sadece kitaplarla dolu bir mağara değildi; hikâyelerin ve gülümsemelerin yuvasıydı.

Ve böylece, bir zamanlar yalnız oynayan su samuru, artık arkadaşlarıyla oynuyordu; hepsi bir şelalenin arkasına bakmaya cesaret ettiği için. Altın kütüphane onlara hep birlikte, bilginin paylaşıldıkça çoğaldığını ve en değerli hazinelerin başkalarına verdiklerimiz olduğunu öğretti.